

Arrest

nr. 228 028 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 februari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 februari 2019 om internationale bescherming. Op 4 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 juli 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Pashtou origine. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Naghlu gelegen in het district Surobi van de provincie Kabul. U was landbouwer en u volgde les aan de plaatselijke madrassa.

Tijdens de lessen aan de madrassa in uw dorp leerde u twee jongens, S. (...) en A. H. (...), kennen die afkomstig zijn uit het dorp Dowa Khole (Dwa Khole, Dowa Khoye) in de Uzbin vallei. Jullie raakten bevriend met elkaar. U besloot het dorp van uw vrienden te bezoeken. Op een donderdagnamiddag vertrok u samen met hen naar Dowa Khole. U overnachtte in de woning van A. H. (...). U zat samen met uw twee vrienden ergens in het dorp toen leden van de taliban u en uw vrienden opmerkten. Uw vrienden stelden u voor aan enkele talibanleden en vertelden dat jullie aan dezelfde madrassa studeerden en dat u bij hen op bezoek was. Twee leden van de taliban riepen u bij hen en vroegen aan u met wie u daar samen was. Vrijdagavond keerde u terug naar huis. Twee of drie dagen later vond een bombardement plaats op het dorp Dowa Khole. Enkele huizen van talibanstrijders werden aangevallen. Nog eens twee of drie dagen later vernam u van uw vrienden dat de taliban bij hen was langs geweest om naar u te vragen. Ze hadden uw persoonlijke gegevens waaronder uw adres gevraagd. Vervolgens hadden de talibanleden gezegd dat u een spion was. Ze verdachten u ervan naar de regio gekomen te zijn om informatie in te winnen en deze informatie door te geven aan de overheid. U besloot na overleg met uw ouders om 's nachts in de woning van uw oom onder te duiken. Overdag bleef u wel in de buurt van uw ouderlijke woning. U verbleef al drie nachten bij uw oom, toen de taliban bij uw ouderlijke woning langs kwam. Ze waren op zoek naar u en vroegen aan uw vader waar u was. Uw vader zei dat hij niet wist waar u verbleef. De talibanstrijders doorzochten de woning, ze sloegen uw vader en namen uw vader mee. De volgende ochtend kwam uw moeder u vertellen wat er gebeurd was. U bleef daarna nog 7 à 8 dagen bij uw oom in afwachting van nieuws over uw vader. Uw vader kwam echter niet terug. In die periode werd uw moeder twee of drie keer opgebeld door de taliban. De taliban wilde dat uw moeder aan u zou vragen om u over te geven. Uw moeder begon zich zorgen te maken over u en ze vroeg uw oom om uw vertrek te regelen. Uw oom organiseerde uw reis. In de maand mizan (september of oktober) verliet u Afghanistan. U reisde naar Iran en vervolgde uw reis via Turkije, Griekenland en Servië. Vanaf Servië reisde u in een container naar België. U was in totaal een vijftal maanden onderweg. Op 13 februari 2019 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op 21 februari 2019 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt u uw originele taskara, afgeleverd op 2 jadi 1391 (22 december 2012) te Naghlu, Surobi, neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verlaten hebt, omdat u door de taliban beschuldigd werd van spionage. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Uw verklaringen werden namelijk gekenmerkt door talrijke vaagheden met betrekking tot meerdere kernelementen van uw vluchtrelaas. Zo kon u niet vertellen welke talibanstrijders naar u geïnformeerd hadden in het dorp waar uw vrienden woonden (CGVS, pg 15). U bleef vaag en zei dat de taliban die daar rondliepen informatie over u kwamen vragen (CGVS, pg 15). U wist niet wie de plaatselijke talibanleider was in het dorp van uw vrienden (CGVS, pg 15). Evenmin kon u zeggen of uw vrienden zelf enige banden hadden met de taliban of niet (CGVS, pg 15). U had geen idee of uw vrienden zelf banden hadden met de taliban en u herhaalde uw verklaring dat zij les kwamen volgen op de madrassa in uw dorp (CGVS, pg 15). Overigens wist u ook niet wat de activiteiten van uw vrienden waren, buiten het

volgen van de lessen aan de madrassa (CGVS, pg 15). U kon geen concreet antwoord geven en u dacht dat ze misschien wel landbouwgronden hadden, omdat de meeste mensen daar landbouwers zijn (CGVS, pg 15). Toen er tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u uw vrienden niet gevraagd had, wie die personen van de taliban waren die vragen over u stelden, ontweek u de vraag en stelde u dat ze zelf vertelden dat ze de taliban zijn van de regio en dat ze zich daar vaak rond het dorp bevinden omdat er geen controle is door de overheid (CGVS, pg 15). Hoewel u ernstige problemen kreeg doordat enkele talibanleden u opgemerkt hadden in het dorp van uw vrienden, hebt u zich kennelijk niet verder geïnformeerd over deze talibanleden. U kon op eenvoudige wijze meer concrete informatie verkregen hebben over uw vervolgers door navraag te doen bij uw vrienden die afkomstig waren van het dorp Dowa Khole. U verklaarde immers dat het om lokale talibanleden ging die vaak aanwezig waren in het dorp van uw vrienden en dat deze talibanleden uw vrienden kenden, zodat mag verondersteld worden dat uw vrienden wel degelijk zouden weten over wie het ging en dat u derhalve over meer concrete informatie zou kunnen beschikken (CGVS, pg 15). Het gegeven dat u geen enkel poging ondernam om meer informatie te verwerven met betrekking tot uw vervolgers, wijst op een gebrek aan interesse in uw problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij stappen onderneemt om zoveel mogelijk informatie te kunnen aanbrengen teneinde zijn relaas te onderbouwen.

Uw eigen beschrijving van de talibanleden die u vragen kwamen stellen, was daarenboven allermindst gedetailleerd en doorleefd te noemen. U beperkte zich tot een stereotiepe beschrijving, namelijk dat ze grote tulbanden droegen, lange baarden hadden en gewapend waren waarbij u zelf toevoegde dat dat is hoe ze er allemaal een beetje uitzien (CGVS, pg 15). Nogmaals de kans geboden om meer in detail te gaan, voegde u nog enkele weinig concrete elementen toe, meer bepaald dat ze jonge mannen waren, rond 20 à 30 jaar oud, groot, breed en met lange haren (CGVS, pg 16). Voor de rest kon u zich niets meer herinneren van de twee personen die naar u toe gekomen waren om u te vragen met wie u daar was. U gaf ook een vaag antwoord op de vraag waar jullie zich bevonden in het dorp toen de taliban vragen kwam stellen. U stelde dat u zich in het dorp bevond en dat jullie gewoon in het dorp rondwandelden toen jullie de taliban tegenkwamen (CGVS, pg 15). Nochtans werd u gevraagd waar jullie precies waren op het moment van die ontmoeting (CGVS, pg 15). Gelet op het belang van deze ontmoeting met de leden van de taliban binnen uw vluchtrelaas, mag verwacht worden dat u concrete en gedetailleerde verklaringen aflegt over deze ontmoeting en dat u zich niet zou beperken tot vage en algemene antwoorden.

Over het bombardement op het dorp legde u eveneens vage verklaringen af. U sprak over een aanval op het dorp Dowa Khole en u specificeerde dat het om luchtbombardementen ging (CGVS, pg 13, 17, 18). Verder reikte uw kennis over deze belangrijke gebeurtenissen binnen uw vluchtrelaas echter niet. U wist niet hoeveel doden er waren gevallen bij de bombardementen (CGVS, pg 17). Zelfs bij benadering kon u geen enkele indicatie geven van het aantal dodelijke slachtoffers (CGVS, pg 18). U bleek ook niet concreet te weten door wie de aanval werd uitgevoerd, u zei dat het sowieso de overheid was en u dacht dat het 'misschien met ondersteuning van buitenlanders' uitgevoerd werd (CGVS, pg 18). U wist niet welke plaatsen in of rond het dorp geraakt werden (CGVS, pg 18). U bleef erg vaag en zei dat het om een nachtelijke operatie ging in Dowa Khole 'in dat dorp ergens' (CGVS, pg 17). U had zich aldus niet geïnformeerd om welke plaatsen het in concreto ging en welke talibanleden daarbij waren omgekomen. U stelde dat het ging om huizen waar de taliban zich bevond, dat de hele regio vol taliban zit en dat ze daar ook hun huizen hebben (CGVS, pg 18). U had niet aan uw vrienden gevraagd welke talibanleden gedood werden (CGVS, pg 18). U zei dat u geen contact meer had met die vrienden, nadat ze u verwittigd hadden dat u gezocht werd door de taliban (CGVS, pg 18). U kon meer te weten gekomen zijn over de aanval op het dorp die aan de basis lag van uw problemen met de taliban, door uw vrienden waarmee u voordien telefonisch contact had, terug te contacteren. Daarenboven zou verwacht worden dat u als inwoner van de regio en gezien de beperkte afstand tussen uw dorp en Dowa Khole (zie bijgevoegd kaartmateriaal), in het geval van een dergelijke aanval op een dorp in de regio sowieso beter op de hoogte zou zijn.

U blonk wederom uit in vaagheid toen u bevroegd werd over het cruciale bezoek van de taliban aan uw vrienden, waarbij u door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de overheid. U had geen enkel idee hoeveel personen bij uw vrienden langs gekomen om navraag te doen over u (CGVS, pg 16). U zei dat dezelfde mensen die u eerder hadden aangesproken, zich daarna zijn gaan informeren bij uw vrienden over wie u was (CGVS, pg 16). U bleek evenwel niet te weten of het om dezelfde twee personen ging die met u gesproken hadden, of om andere leden van dezelfde groep talibanstrijders en of ze toen eventueel nog vergezeld waren van anderen. U kende de details niet van wie langs was gegaan of met hoeveel ze waren en u opperde dat 'het kan zijn dat een hele groep mensen dat gaan

vragen is' (CGVS, pg 16). Het antwoord op de vraag waar de taliban uw vrienden had aangesproken, moest u ook schuldig blijven. U stelde dat het ergens in het dorp Dowa Khole was. U kon niet specificeren of dit bijvoorbeeld op straat was of in het huis van een van de vrienden (CGVS, pg 16). Over het gesprek dat uw vrienden met de taliban voerden, kon u slechts beperkte verklaringen afleggen. U zei dat u niet concreet wist wat de vrienden over u verteld hebben aan de taliban (CGVS, pg 16). U verklaarde dat ze op zijn minst wel zeiden wie u was, waar u woonde, aan welke madrassa u studeerde en over uw familie enzovoort (CGVS, pg 16). Gezien dit gesprek dat de taliban voerde met uw vrienden van uitermate groot belang is binnen uw vluchtrelaas – het vormde voor u de reden om te besluiten onder te duiken bij uw oom – zou verwacht worden dat u zich de moeite zou getroosten om via uw vrienden na te gaan wat er precies tijdens dit gesprek gezegd werd. Ten slotte wist u ook niet te zeggen op welk moment van de dag dit gesprek tussen uw vrienden en de taliban zou plaats gevonden hebben (CGVS, pg 16).

Aangaande het bezoek van de taliban in uw ouderlijke woning, terwijl u zelf bij uw oom verbleef, kon u, zelfs bij benadering niet aangeven hoeveel talibanleden langs waren gekomen (CGVS, pg 18). Toen u gevraagd werd wat de talibanleden precies gezegd hadden tegen uw familieleden, raakte u niet verder dan 'ze wilden zich informeren over mij bij mijn ouders om mij mee te nemen ofzo, ik weet het niet', waarna u afweek en opmerkte dat er veel gevallen zijn waarbij mensen als spion meegenomen worden, verdwijnen en gedood worden, wat hetgeen was waar uw ouders schrik voor hadden (CGVS, pg 19). U kon enkel nog toevoegen dat de taliban naar u vroeg bij uw vader en dat uw vader zei dat hij niet wist waar u was (CGVS, pg 19). Dat u van het hele bezoek van de taliban aan uw ouders, waarbij zij ook de woning zouden doorzocht hebben, slechts dergelijke summiere verklaringen kon afleggen over wat er toen gezegd werd, kan geenszins overtuigen. Uw moeder zou de volgende dag naar uw oom gekomen zijn om u in te lichten over wat er gebeurd was en sinds uw vertrek onderhoudt u contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, pg 6), zodat u wel degelijk de mogelijkheid hebt gehad om u terdege te informeren en u redelijkerwijs meer gedetailleerde verklaringen zou moeten kunnen afleggen.

Tevens werd vastgesteld dat u totaal niet op de hoogte was van het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Afghanistan. U wist niet of uw twee vrienden zelf problemen kregen met de taliban (CGVS, pg 17). U zei dat u niets weet wat er daarna gebeurde, na uw vertrek en dat u geen idee had van de omstandigheden (CGVS, pg 17). U had uw twee vrienden niet meer gecontacteerd, noch had u zich geïnformeerd bij anderen uit uw regio die mogelijks nog iets over hen konden weten (CGVS, pg 17). Nochtans hadden deze twee vrienden u ingelicht over de beschuldiging van spionage van de taliban en bent u op basis van hun informatie ondergedoken. Toen de taliban u daarna bij uw ouders kwam zoeken en u er niet was, kon de taliban dus minstens vermoed hebben dat uw vrienden u gewaarschuwd hadden. Dat u in dergelijke situatie geen enkele inspanning leverde om ook maar iets te weten te komen over het verdere lot van uw twee vrienden, getuigt van een manifest gebrek aan interesse in uw problemen en doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Het bleek ook dat u zich niet geïnformeerd had over eventuele stappen die uw moeder (of andere familieleden) zouden ondernomen hebben naar aanleiding van de ontvoering van uw vader. Jullie zouden al zo'n acht maanden geen nieuws meer hebben over uw vader. U wist niet of er bemiddeld werd om een oplossing te zoeken voor de situatie. Voor uw vertrek werd er niet bemiddeld en na uw vertrek wist u het niet, of er wel iets gebeurd was of niet (CGVS, pg 20). U wist niet of er een jirga (jirga in de zin van een plaatselijk overleg met bijvoorbeeld stamoudsten, dorpsleiders, afgevaardigden van de taliban) georganiseerd werd na uw vertrek (CGVS, pg 20).

Naast de talrijke vaagheden en het opmerkelijke gebrek aan interesse in het verdere verloop van uw problemen, dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas enkele onwaarschijnlijk voorkomende elementen bevat die de geloofwaardigheid ervan nog verder ondergraven. Zo komt het onaannemelijk over dat de taliban u ervan zou beschuldigen een spion te zijn voor de overheid, enkel en alleen omdat u twee of drie dagen voor een aanval op het dorp Dowa Khole aanwezig was in het dorp om twee vrienden te bezoeken. Hierop gewezen gaf u aan dat u recent in die regio geweest was en dat de taliban u om die reden in het vizier kreeg en dat de taliban, toen uw vrienden zeiden dat ze niet dachten dat u een spion was en dat u aan dezelfde madrassa studeerde, opmerkte dat er eerder niets was gebeurd in de regio en dat het wel aan u zou kunnen liggen, dat kort na uw bezoek de regio werd aangevallen (CGVS, pg 17). U verklaarde echter ook dat er vaak gevochten wordt in de Uzbin vallei (CGVS, pg 11). De aanwezigheid van de taliban in de Uzbin vallei is genoegzaam bekend, zodat het onwaarschijnlijk voor komt dat de taliban zou denken dat de overheid informatie van u, een eenmalige bezoeker van het dorp, zou nodig gehad hebben om een aanval op het dorp te beramen. Gelet op uw verklaring dat er vaak gevochten wordt in de Uzbin vallei, komt het daarenboven niet aannemelijk over dat u als inwoner van het district Surobi niet zou geweten hebben dat de taliban aanwezig was in het

dorp van uw twee vrienden dat gelegen is in de Uzbin vallei. U beweerde namelijk dat u niet bij hen op bezoek zou geweest zijn, indien u zou geweten hebben dat de taliban aanwezig was in het dorp (CGVS, pg 20). Toen u geconfronteerd werd met uw weinig aannemelijke verklaring, stelde u dat Dowa Khole een van de eerste dorpen is in Uzbin en dat u dacht dat daar niets aan de hand zou zijn (CGVS, pg 20). Dat u als inwoner van de regio die bovendien wist dat er vaak gevochten werd in de Uzbin vallei zo slecht op de hoogte zou geweest zijn van de aanwezigheid van de taliban, komt niet aannemelijk over. Daarenboven zou verwacht worden dat u zich dan ten minste bij uw vrienden, die u geregeld zag in de madrassa, zou informeren over de veiligheidssituatie in hun dorp, indien de aanwezigheid van de taliban voor u een beletsel zou vormen om hun regio te bezoeken.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden Eurostation, zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425.pdf en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De door u neergelegde taskara, afgeleverd op 2 jadi 1391 (22 december 2012) te Naghlu, Surobi, staaft enkel uw identiteit en nationaliteit. Deze gegevens worden op zich niet betwist door het CGVS en wijzigen niets aan bovenstaande analyse. U legde geen documenten neer die het door u voorgehouden vluchtrelaas zouden kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een korte uiteenzetting van de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, gaat verzoeker over tot het herhalen van zijn vluchtrelaas en benadrukt hij dat zijn dorp en district tot op heden onder de invloed van de taliban staan. Hij vervolgt dat de Afghaanse autoriteiten in deze regio machteloos zijn tegen de taliban en dat hij bijgevolg niet op de Afghaanse autoriteiten kan rekenen voor interne bescherming.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker bespreekt voormelde artikelen en laat vervolgens het volgende gelden:

"In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot aantal overwegingen in strijd met de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de argumenten van de bestreden beslissing die hierna worden weerlegd.

Ten eerste wordt de aanvraag van verzoeker om internationale bescherming ten onrecht geweigerd op grond van het feit dat, volgens het CGVS, het vluchtrelaas van verzoeker door talrijke vaagheden gekenmerkt is.

Volgens de bestreden beslissing van het CGVS, "uw verklaringen werden namelijk gekenmerkt door talrijke vaagheden met betrekking tot meerdere kernelementen van uw vluchtrelaas. Zo kon u niet vertellen welke talibanstrijders naar u geïnformeerd hadden in het dorp waar uw vrienden woonden. U bleef vaag en zei dat de taliban die daar rondliepen informatie over u kwamen vragen. U wist niet wie de plaatselijke talibanleider was in het dorp van uw vrienden. Evenmin kon u zeggen of uw vrienden zelf enige banden hadden met de taliban of niet. (...) Hoewel u ernstige problemen kreeg doordat enkele talibanleden u opgemerkt hadden in het dorp van uw vrienden, hebt u zich kennelijk niet verder geïnformeerd over deze talibanleden. (...) Het gegeven dat u geen enkel poging ondernam om meer informatie te verwerven met betrekking tot uw vervolgers, wijst op een gebrek aan interesse in uw problemen".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de bestreden beslissing totaal onredelijke. Ten eerste, is verzoeker geen inwoner van het dorp Dowa Khole. Ten tweede, zijn er verschillende talibanstrijders in het dorp Dowa Khole die elke keer van identiteit veranderen. Het is onmogelijk om alle talibanstrijder te kennen aangezien er meerdere talibanstrijders zijn. Wanneer de talibanstrijders op zoek zijn naar verzoeker, is het volledig logisch dat deze talibanstrijders hun namen niet gaan bekendmaken. Wat het voor verzoeker en zijn vrienden uit het dorp Dowa Khole onmogelijk maakt om concrete informatie van de taliban te bekomen.

Het is voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat hij concrete informatie over de talibanstrijders moet hebben terwijl de talibanstrijders in deze regio hun identiteit nooit wordt bekendgemaakt. De bestreden beslissing heeft hieromtrent geen duidelijk motivering.

Hierdoor is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht aangezien voor verzoeker onduidelijk is waarom de bestreden beslissing van mening is dat verzoeker meer informatie omtrent zijn vervolger dient te hebben terwijl de talibanstrijders verschillende identiteit hebben en informatie omtrent hun identiteit nooit wordt vrijgegeven.

Ten tweede, is de bestreden beslissing volledig ten onrecht van mening dat de beschrijving van de talibanleden die door verzoeker werd gegeven een stereotiepe beschrijving is en bijgevolg is de vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig.

Volgens het CGVS "uw eigen beschrijving van de talibanleden die u vragen kwamen stellen, was daarenboven allerm minst gedetailleerd en doorleefd te noemen. Gelet op het belang van deze ontmoeting met de leden van de taliban binnen uw vluchtrelaas, mag verwacht worden dat u concrete en

gedetailleerde verklaringen aflegt over deze ontmoeting en dat u zich niet zou beperken tot vage en algemene antwoorden".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de bestreden beslissing, met voormelde motivering, schuldig gemaakt heeft aan het redelijkheidsbeginsel.

Uit de persoonlijk onderhoud tussen verzoeker en het CGVS, stelt Uw Raad vast dat verzoeker in het dorp Dowa Khole maar één keer geweest was en dat hij een kortstondige ontmoeting met twee talibanleden gehad heeft. In dergelijk kortstondige ontmoeting, welke concrete en gedetailleerde informatie verwacht het CGVS? De bestreden beslissing zwijgt hieromtrent over.

Desalniettemin, leest Uw Raad uit de persoonlijk onderhoud tussen verzoeker en het CGVS, dat verzoeker concrete informatie omtrent de twee talibanleden gegeven heeft zoals hij destijds waargenomen heeft.

Dat de bestreden beslissing van verzoeker verwacht gedetailleerd informatie over twee talibanleden in een kortstondige ontmoeting te verzinnen, is een motivering die de grens van het redelijkheidsbeginsel te buiten gaat.

Ten derde is het CGVS van mening dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is omdat verzoeker geen informatie heeft omtrent het bombardement in het dorp Dowa Khole.

Volgens het CGVS, "over het bombardement op het dorp legde u eveneens vage verklaringen af. U sprak over een aanval op het dorp Dowa Khole en u specificeerde dat het om luchtbombardementen ging. U kon meer te weten gekomen zijn over de aanval op het dorp die aan de basis lag van uw problemen met de taliban, door uw vrienden waarmee u voordien telefonisch contact had, terug te contacteren. Daarenboven zou verwacht worden dat u als inwoner van de regio en gezien de beperkte afstand tussen uw dorp en Dow a Khole (...), in het geval van een dergelijke aanval op een dorp in de regio sowieso beter op de hoogte zou zijn".

Zoals reeds werd aangegeven is verzoeker geen inwoner van het dorp Dowa Khole.

Welnu, bij een aanval op de doelwitten van talibanstrijders in het dorp, wie heeft informatie omtrent hoeveel talibanstrijder werden gedood?

Enkel de Afghaanse veiligheidsdienst die een betrouwbare informatie hieromtrent kan geven. Moet verzoeker informatie hieromtrent bij de veiligheidsdienst gaan vragen voor zijn vertrek uit Afghanistan? Hoeveel talibanstrijders werden gedood is een informatie die de veiligheidsdienst niet bekendmaakt gezin de gevoeligheid van dergelijk informatie.

Dat de bestreden beslissing van verzoeker verwacht om in bezit te zijn van gevoelig informatie omtrent gevaarlijk operatie van de Afghaanse veiligheidsdienst is een verwachting / motivering die de grens van het redelijkheidsbeginsel te buiten gaat.

Deze motivering schendt eveneens de materiële motiveringsplicht aangezien voor verzoeker onduidelijk is waarom de bestreden beslissing van mening is dat verzoeker in bezit moet zijn van informatie van nationale veiligheid terwijl deze informatie door de veiligheidsdienst niet worden vrijgegeven omwille van de gevoeligheid ervan.

Ten vierde, omtrent het bezoek van de taliban in de ouderlijke woning van verzoeker, is de bestreden beslissing zeer opmerkelijk, door te stellen dat verzoeker een summiere informatie hieromtrent heeft gegeven.

Zo stelt de bestreden beslissing dat "aangaande het bezoek van de taliban in uw ouderlijke woning, terwijl u zelf bij uw oom verbleef, kon u, zelfs bij benadering niet aangeven hoeveel talibanleden langs waren gekomen. (...) Dat u van het hele bezoek van de taliban aan uw ouders, waarbij zij ook de woning zouden doorzocht hebben, slechts dergelijke summiere verklaringen kon afleggen over wat er toen gezegd werd, kan geenszins overtuigen".

Een bloemlezing van het verslag op pagina's 18 en 19 van de persoonlijke onderhoud tussen verzoeker en het CGVS volstaat. Aldaar blijkt dat meer dan een summiere verklaring werd gegeven omtrent de

onmenselijke en vernederende behandeling van zijn vader door de talibanstrijders die naar verzoeker opzoek waren.

Ten slotte en vreemd genoeg stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing aan hem geen subsidiaire beschermingsstatus willen toekennen omwille van de bewering dat verzoeker door het willekeurig geweld in Surobi niet geraakt is.

Uit het administratief geeft de bestreden beslissing toe dat in Surobi op heden steeds sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve meldt verzoeker aan dat het aantal conflict gerelateerde incidenten in Surobi in de voorbij jaren aanzienlijk toegenomen is naar aanleiding van willekeurig geweld. Voormelde algemeen veiligheidsproblemen hebben tot gevolg dat het aantal burgerslachtoffers eveneens toegenomen is met als gevolg dat de inwoners geen keuze hebben dan van deze regio te ontvluchten.

Gezien het algemeen veiligheidsproblemen in Surobi, is verzoeker van mening dat hij een reële risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zijnde artikel 48/4 §2, c, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt vast dat de motieven tot weigering van de subsidiaire bescherming niet op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden aangezien voor verzoeker onduidelijk is waarom de willekeurig geweld in Surobi in de beoordeling van de subsidiaire bescherming niet in aanmerking wordt genomen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 23 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 153-157, en de update van mei 2018, p. 1-34, van dit rapport, de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84, de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019 en de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul)" van 25 april 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas nu (i) zijn verklaringen gekenmerkt werden door talrijke vaagheden met betrekking tot meerdere kernelementen van zijn vluchtrelaas, (ii) zijn beschrijving van de talibanleden die hem vragen stelden allerminst gedetailleerd en doorleefd te noemen is, (iii) hij over het bombardement op het dorp vage verklaringen aflegde, (iv) hij vage verklaringen aflegde over het cruciale bezoek van de taliban aan zijn vrienden waarbij hij door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de overheid, (v) hij slechts summiere verklaringen kon afleggen aangaande het bezoek van de taliban in zijn ouderlijke woning, (vi) hij totaal niet op de hoogte was van het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Afghanistan, en (vii) zijn vluchtrelaas daarnaast enkele onwaarschijnlijk voorkomende elementen bevat, en omdat (B) er voor burgers in Surobi, in de provincie Kaboel, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart dat hij door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de overheid en stelt omwille hiervan vervolging te vrezen door de taliban.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt op grond van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker vaag was over meerdere kernelementen van zijn vluchtrelaas. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht: *“Zo kon u niet vertellen welke talibanstrijders naar u geïnformeerd hadden in het dorp waar uw vrienden woonden (CGVS, pg 15). U bleef vaag en zei dat de taliban die daar rondliepen informatie over u kwamen vragen (CGVS, pg 15). U wist niet wie de plaatselijke talibanleider was in het dorp van uw vrienden (CGVS, pg 15). Evenmin kon u zeggen of uw vrienden zelf enige banden hadden met de taliban of niet (CGVS, pg 15). U had geen idee of uw vrienden zelf banden hadden met de taliban en u herhaalde uw verklaring dat zij les kwamen volgen op de madrassa in uw dorp (CGVS, pg 15). Overigens wist u ook niet wat de activiteiten van uw vrienden waren, buiten het volgen van de lessen aan de madrassa (CGVS, pg 15). U kon geen concreet antwoord geven en u dacht dat ze misschien wel landbouwgronden hadden, omdat de meeste mensen daar landbouwers zijn (CGVS, pg 15). Toen er tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u uw vrienden niet gevraagd had, wie die personen van de taliban waren die vragen over u stelden, ontweek u de vraag en stelde u dat ze zelf vertelden dat ze de taliban zijn van de regio en dat ze zich daar vaak rond het dorp bevinden omdat er geen controle is door de overheid (CGVS, pg 15). Hoewel u ernstige problemen kreeg doordat enkele talibanleden u*

opgemerkt hadden in het dorp van uw vrienden, hebt u zich kennelijk niet verder geïnformeerd over deze talibanleden. U kon op eenvoudige wijze meer concrete informatie verkregen hebben over uw vervolgers door navraag te doen bij uw vrienden die afkomstig waren van het dorp Dowa Khole. U verklaarde immers dat het om lokale talibanleden ging die vaak aanwezig waren in het dorp van uw vrienden en dat deze talibanleden uw vrienden kenden, zodat mag verondersteld worden dat uw vrienden wel degelijk zouden weten over wie het ging en dat u derhalve over meer concrete informatie zou kunnen beschikken (CGVS, pg 15). Het gegeven dat u geen enkel poging ondernam om meer informatie te verwerven met betrekking tot uw vervolgers, wijst op een gebrek aan interesse in uw problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij stappen onderneemt om zoveel mogelijk informatie te kunnen aanbrengen teneinde zijn relaas te onderbouwen.”

Verzoekers betoog in het tweede middel dat hij geen inwoner is van het dorp Dowa Khole en dat er meerdere talibanstrijders zijn die elke keer van identiteit veranderen, overtuigt niet. Vooreerst betreft de stelling dat de talibanstrijders elke keer van identiteit veranderen niet meer dan een blote bewering. Bovendien spreekt verzoeker zich tegen waar hij verder in dit middel opwerpt dat de identiteit van talibanstrijders in deze regio nooit wordt bekendgemaakt. Voorts verklaart verzoeker hiermee niet waarom hij niet wist te zeggen of zijn vrienden zelf enige banden hadden met de taliban of niet, noch wat de activiteiten van zijn vrienden waren, buiten het volgen van de lessen aan de madrasa (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoeker voert aan dat het voor hem onduidelijk is waarom de commissaris-generaal van mening is dat hij meer informatie over zijn vervolgers dient te hebben. Het hoeft evenwel geen betoog dat van iemand die beweert van spionage te zijn beschuldigd door de taliban en die omwille hiervan zijn land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor zijn leven, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om meer informatie over zijn vervolgers te bekomen. De vaststelling dat verzoeker zich niet eens verder geïnformeerd heeft over deze talibanleden, terwijl hij op eenvoudige wijze meer concrete informatie kon verkrijgen door navraag te doen bij zijn vrienden die afkomstig waren van het dorp Dowa Khole, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Ook verzoekers onwetendheid omtrent het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Afghanistan ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De vaststellingen dat verzoeker niet weet of zijn twee vrienden zelf problemen kregen met de taliban (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17) en dat hij zich evenmin geïnformeerd heeft over eventuele stappen die zijn moeder of andere familieleden hebben ondernomen naar aanleiding van de ontvoering van zijn vader (*ibid.*, p. 20), terwijl hij sinds zijn vertrek contact onderhoudt met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 6), wijzen op een desinteresse in zijn hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door hem geschetste vrees in te schatten. Het feit dat verzoeker nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse en doet de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging verder teniet.

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers beschrijving van de talibanleden die hem vragen kwamen stellen, allerminst gedetailleerd en doorleefd te noemen is. De bestreden beslissing luidt hierover als volgt:

“U beperkte zich tot een stereotiepe beschrijving, namelijk dat ze grote tulbanden droegen, lange baarden hadden en gewapend waren waarbij u zelf toevoegde dat dat is hoe ze er allemaal een beetje uitzien (CGVS, pg 15). Nogmaals de kans geboden om meer in detail te gaan, voegde u nog enkele weinig concrete elementen toe, meer bepaald dat ze jonge mannen waren, rond 20 à 30 jaar oud, groot, breed en met lange haren (CGVS, pg 16). Voor de rest kon u zich niets meer herinneren van de twee personen die naar u toe gekomen waren om u te vragen met wie u daar was. U gaf ook een vaag antwoord op de vraag waar jullie zich bevonden in het dorp toen de taliban vragen kwam stellen. U stelde dat u zich in het dorp bevond en dat jullie gewoon in het dorp rondwandelden toen jullie de taliban tegenkwamen (CGVS, pg 15). Nochtans werd u gevraagd waar jullie precies waren op het moment van die ontmoeting (CGVS, pg 15). Gelet op het belang van deze ontmoeting met de leden van de taliban binnen uw vluchtrelaas, mag verwacht worden dat u concrete en gedetailleerde verklaringen aflegt over deze ontmoeting en dat u zich niet zou beperken tot vage en algemene antwoorden.”

De door verzoeker in het tweede middel ontwikkelde argumentatie dat hij slechts één keer in Dowa Khole is geweest en dat de ontmoeting met de twee talibanleden slechts kortstondig was, biedt geen verschoning voor zijn stereotiepe beschrijving van deze twee talibanleden. Gelet op het belang van deze

ontmoeting met de talibanleden binnen zijn vluchtrelaas, mag verwacht worden dat verzoeker concrete en gedetailleerde verklaringen aflegt over deze personen en dat hij zich niet zou beperken tot algemene antwoorden zoals *“ze droegen grote tulbands, ze hadden lange baarden, gewapend”* (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Ook wanneer hem gevraagd werd om concreter te zijn, bleef verzoeker steken in algemeenheden zoals *“ze waren jonge mannen, rond 20 à 30 jaar, groot, breed, lange haren”* (*ibid.*, p. 16). Verzoeker wist overigens evenmin te zeggen waar hij zich in het dorp bevond toen hij de talibanleden tegenkwam. Nochtans kan redelijkerwijs verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands leven, zoals *in casu* verzoekers ontmoeting met twee talibanleden, dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven zo zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Dat verzoeker zich ook hier beperkt tot vage en algemene antwoorden, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en vrees voor de taliban.

Ook over het bombardement op het dorp legde verzoeker vage verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende vastgesteld:

“U sprak over een aanval op het dorp Dowa Khole en u specificeerde dat het om luchtbombardementen ging (CGVS, pg 13, 17, 18). Verder reikte uw kennis over deze belangrijke gebeurtenissen binnen uw vluchtrelaas echter niet. U wist niet hoeveel doden er waren gevallen bij de bombardementen (CGVS, pg 17). Zelfs bij benadering kon u geen enkele indicatie geven van het aantal dodelijke slachtoffers (CGVS, pg 18). U bleek ook niet concreet te weten door wie de aanval werd uitgevoerd, u zei dat het sowieso de overheid was en u dacht dat het ‘misschien met ondersteuning van buitenlanders’ uitgevoerd werd (CGVS, pg 18). U wist niet welke plaatsen in of rond het dorp geraakt werden (CGVS, pg 18). U bleef erg vaag en zei dat het om een nachtelijke operatie ging in Dowa Khole ‘in dat dorp ergens’ (CGVS, pg 17). U had zich aldus niet geïnformeerd om welke plaatsen het in concreto ging en welke talibanleden daarbij waren omgekomen. U stelde dat het ging om huizen waar de taliban zich bevond, dat de hele regio vol taliban zit en dat ze daar ook hun huizen hebben (CGVS, pg 18). U had niet aan uw vrienden gevraagd welke talibanleden gedood werden (CGVS, pg 18). U zei dat u geen contact meer had met die vrienden, nadat ze u verwittigd hadden dat u gezocht werd door de taliban (CGVS, pg 18). U kon meer te weten gekomen zijn over de aanval op het dorp die aan de basis lag van uw problemen met de taliban, door uw vrienden waarmee u voordien telefonisch contact had, terug te contacteren. Daarenboven zou verwacht worden dat u als inwoner van de regio en gezien de beperkte afstand tussen uw dorp en Dowa Khole (zie bijgevoegd kaartmateriaal), in het geval van een dergelijke aanval op een dorp in de regio sowieso beter op de hoogte zou zijn.”

Verzoeker herhaalt in het tweede middel dat hij geen inwoner is van het dorp Dowa Khole. Men dient echter geen inwoner te zijn van dit dorp om over deze bombardementen meer informatie te bekomen, temeer nu deze de aanleiding zijn van de eigen problemen met de taliban. De blote bewering dat enkel de Afghaanse veiligheidsdienst hierover betrouwbare informatie kan geven, zoals het aantal gedode talibanstrijders, mist elke ernst. Het hoeft immers geen betoog dat luchtbombardementen op huizen van talibanstrijders dagenlang het gespreksonderwerp zijn bij de inwoners van het dorp en omstreken. Dat hij het exacte dodental niet kon geven, wordt verzoeker overigens niet verweten. Wel dat hij dit zelfs niet bij benadering kon aanduiden, dat hij niet bleek te weten door wie de aanval werd uitgevoerd, dat hij niet wist welke plaatsen in of rond het dorp geraakt werden en dat hij zelfs geen contact gezocht heeft met zijn vrienden om hierover meer te weten te komen terwijl zij hem verwittigd hadden dat hij naar aanleiding van dit bombardement gezocht werd door de taliban. Deze vaststellingen wijzen wederom op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging verder teniet.

Daarnaast heeft verzoeker tevens vage verklaringen afgelegd over het bezoek van de taliban in zijn ouderlijke woning. Desbetreffend wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende vastgesteld:

“Aangaande het bezoek van de taliban in uw ouderlijke woning, terwijl u zelf bij uw oom verbleef, kon u, zelfs bij benadering niet aangeven hoeveel talibanleden langs waren gekomen (CGVS, pg 18). Toen u gevraagd werd wat de talibanleden precies gezegd hadden tegen uw familieleden, raakte u niet verder dan ‘ze wilden zich informeren over mij bij mijn ouders om mij mee te nemen ofzo, ik weet het niet’, waarna u afweek en opmerkte dat er veel gevallen zijn waarbij mensen als spion meegenomen worden, verdwijnen en gedood worden, wat hetgeen was waar uw ouders schrik voor hadden (CGVS, pg 19). U kon enkel nog toevoegen dat de taliban naar u vroeg bij uw vader en dat uw vader zei dat hij niet wist waar u was (CGVS, pg 19). Dat u van het hele bezoek van de taliban aan uw ouders, waarbij zij ook de woning zouden doorzocht hebben, slechts dergelijke summiere verklaringen kon afleggen over wat er toen gezegd werd, kan geenszins overtuigen. Uw moeder zou de volgende dag naar uw oom gekomen zijn om u in te lichten over wat er gebeurd was en sinds uw vertrek onderhoudt u contact met uw familie

in Afghanistan (CGVS, pg 6), zodat u wel degelijk de mogelijkheid hebt gehad om u terdege te informeren en u redelijkerwijs meer gedetailleerde verklaringen zou moeten kunnen afleggen.”

Behoudens het louter verwijzen naar zijn verklaringen zoals weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die de voorgaande vaststellingen vermogen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met het louter verwijzen naar de notities van het persoonlijk onderhoud blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens volledig aan voorbij dat hij, zoals hoger reeds aan bod is gekomen, totaal niet op de hoogte was van het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Afghanistan, en dat hij tevens vage verklaringen aflegde over het cruciale bezoek van de taliban aan zijn vrienden waarbij hij door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de overheid. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“U blonk wederom uit in vaagheid toen u bevraagd werd over het cruciale bezoek van de taliban aan uw vrienden, waarbij u door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de overheid. U had geen enkel idee hoeveel personen bij uw vrienden langs gekomen om navraag te doen over u (CGVS, pg 16). U zei dat dezelfde mensen die u eerder hadden aangesproken, zich daarna zijn gaan informeren bij uw vrienden over wie u was (CGVS, pg 16). U bleek evenwel niet te weten of het om dezelfde twee personen ging die met u gesproken hadden, of om andere leden van dezelfde groep talibanstrijders en of ze toen eventueel nog vergezeld waren van anderen. U kende de details niet van wie langs was gegaan of met hoeveel ze waren en u opperde dat ‘het kan zijn dat een hele groep mensen dat gaan vragen is’ (CGVS, pg 16). Het antwoord op de vraag waar de taliban uw vrienden had aangesproken, moest u ook schuldig blijven. U stelde dat het ergens in het dorp Dowa Khole was. U kon niet specificeren of dit bijvoorbeeld op straat was of in het huis van een van de vrienden (CGVS, pg 16). Over het gesprek dat uw vrienden met de taliban voerden, kon u slechts beperkte verklaringen afleggen. U zei dat u niet concreet wist wat de vrienden over u verteld hebben aan de taliban (CGVS, pg 16). U verklaarde dat ze op zijn minst wel zeiden wie u was, waar u woonde, aan welke madrassa u studeerde en over uw familie enzovoort (CGVS, pg 16). Gezien dit gesprek dat de taliban voerde met uw vrienden van uitermate groot belang is binnen uw vluchtrelaas – het vormde voor u de reden om te besluiten onder te duiken bij uw oom – zou verwacht worden dat u zich de moeite zou getroosten om via uw vrienden na te gaan wat er precies tijdens dit gesprek gezegd werd. Ten slotte wist u ook niet te zeggen op welk moment van de dag dit gesprek tussen uw vrienden en de taliban zou plaats gevonden hebben (CGVS, pg 16).

(...)

Tevens werd vastgesteld dat u totaal niet op de hoogte was van het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Afghanistan. U wist niet of uw twee vrienden zelf problemen kregen met de taliban (CGVS, pg 17). U zei dat u niets weet wat er daarna gebeurde, na uw vertrek en dat u geen idee had van de omstandigheden (CGVS, pg 17). U had uw twee vrienden niet meer gecontacteerd, noch had u zich geïnformeerd bij anderen uit uw regio die mogelijks nog iets over hen konden weten (CGVS, pg 17). Nochtans hadden deze twee vrienden u ingelicht over de beschuldiging van spionage van de taliban en bent u op basis van hun informatie ondergedoken. Toen de taliban u daarna bij uw ouders kwam zoeken en u er niet was, kon de taliban dus minstens vermoed hebben dat uw vrienden u gewaarschuwd hadden. Dat u in dergelijke situatie geen enkele inspanning leverde om ook maar iets te weten te komen over het verdere lot van uw twee vrienden, getuigt van een manifest gebrek aan interesse in uw problemen en doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Het bleek ook dat u zich niet geïnformeerd had over eventuele stappen die uw moeder (of andere familieleden) zouden ondernomen hebben naar aanleiding van de ontvoering van uw vader. Jullie zouden al zo'n acht maanden geen nieuws meer hebben over uw vader. U wist niet of er bemiddeld werd om een oplossing te zoeken voor de situatie. Voor uw vertrek werd er niet bemiddeld en na uw vertrek wist u het niet, of er wel iets gebeurd was of niet (CGVS, pg 20). U wist niet of er een jirga (jirga in de zin van een plaatselijk overleg met bijvoorbeeld stamoudsten, dorpsleiders, afgevaardigden van de taliban) georganiseerd werd na uw vertrek (CGVS, pg 20).”

Ook het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief aangaande enkele onwaarschijnlijk voorkomende elementen in zijn vluchtrelaas laat verzoeker volledig ongemoeid:

“Naast de talrijke vaagheden en het opmerkelijke gebrek aan interesse in het verdere verloop van uw problemen, dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas enkele onwaarschijnlijk voorkomende elementen bevat die de geloofwaardigheid ervan nog verder ondergraven. Zo komt het onaannemelijk

over dat de taliban u ervan zou beschuldigen een spion te zijn voor de overheid, enkel en alleen omdat u twee of drie dagen voor een aanval op het dorp Dowa Khole aanwezig was in het dorp om twee vrienden te bezoeken. Hierop gewezen gaf u aan dat u recent in die regio geweest was en dat de taliban u om die reden in het vizier kreeg en dat de taliban, toen uw vrienden zeiden dat ze niet dachten dat u een spion was en dat u aan dezelfde madrassa studeerde, opmerkte dat er eerder niets was gebeurd in de regio en dat het wel aan u zou kunnen liggen, dat kort na uw bezoek de regio werd aangevallen (CGVS, pg 17). U verklaarde echter ook dat er vaak gevochten wordt in de Uzbin vallei (CGVS, pg 11). De aanwezigheid van de taliban in de Uzbin vallei is genoegzaam bekend, zodat het onwaarschijnlijk voor komt dat de taliban zou denken dat de overheid informatie van u, een eenmalige bezoeker van het dorp, zou nodig gehad hebben om een aanval op het dorp te beramen. Gelet op uw verklaring dat er vaak gevochten wordt in de Uzbin vallei, komt het daarenboven niet aannemelijk over dat u als inwoner van het district Surobi niet zou geweten hebben dat de taliban aanwezig was in het dorp van uw twee vrienden dat gelegen is in de Uzbin vallei. U beweerde namelijk dat u niet bij hen op bezoek zou geweest zijn, indien u zou geweten hebben dat de taliban aanwezig was in het dorp (CGVS, pg 20). Toen u geconfronteerd werd met uw weinig aannemelijke verklaring, stelde u dat Dowa Khole een van de eerste dorpen is in Uzbin en dat u dacht dat daar niets aan de hand zou zijn (CGVS, pg 20). Dat u als inwoner van de regio die bovendien wist dat er vaak gevochten werd in de Uzbin vallei zo slecht op de hoogte zou geweest zijn van de aanwezigheid van de taliban, komt niet aannemelijk over. Daarenboven zou verwacht worden dat u zich dan ten minste bij uw vrienden, die u geregeld zag in de madrassa, zou informeren over de veiligheidssituatie in hun dorp, indien de aanwezigheid van de taliban voor u een beletsel zou vormen om hun regio te bezoeken.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het geheel van de bovenstaande vaststellingen maakt dat ook de Raad geen geloof hecht aan verzoekers vluchtrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat hij niet kon rekenen op de Afghaanse autoriteiten voor bescherming, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de mate van willekeurig geweld in het district Surobi, gelegen in de provincie

Kabool, niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die naar daar terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in haar aanvullende nota van 23 augustus 2019 oordeelt verwerende partij op basis van recente informatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd dat er voor burgers in het district Surobi actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In voormelde aanvullende nota van verwerende partij wordt desbetreffend het volgende uiteengezet:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt, dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het - betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot het district Surobi, gelegen in de provincie Kaboel, gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. Met de stelling dat het aantal conflict gerelateerde incidenten in Surobi de voorbije jaren aanzienlijk is toegenomen naar aanleiding van

willekeurig geweld met als gevolg dat het aantal burgerslachtoffers eveneens is toegenomen, doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde analyse. De commissaris-generaal ontkent niet dat er gewelddaden plaatsvinden in Surobi, doch uit voorgaande analyse blijkt duidelijk dat deze doelgericht van aard zijn en dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de analyse van de veiligheidssituatie door verwerende partij niet correct is of dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Surobi geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het district Surobi, gelegen in de provincie Kaboel, op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN